

A bűn eredete

Sok embert a bűn eredete és oka nagyon elbizonytalanít. Látják a gonoszság munkáját, és rettenetes következményeit: a szenvedést, a pusztulást, és azt kérdezik, miként lehetséges mindez annak a Lénynek az uralma alatt, akinek a bölcsessége, hatalma és szeretete végtelen. Ez olyan titok, amelyre nem találnak magyarázatot. Bizonytalanságuk és kételkedésük vakká teszi őket, és nem veszik észre az Isten Igéjében világosan kinyilatkoztatott és az üdvösség szempontjából nélkülözhetetlen igazságokat. Vannak olyanok is, akik – miközben a bűn létezéséről kérdezősködnek – azt is meg akarják tudni, amit Isten nem nyilatkoztatott ki. Ezért nem találnak megoldást problémáikra. S mivel hajlanak a kételyre és az akadékoskodásra, mentségül hozzák fel ezt Isten Igéjének elvetésére. Mások pedig azért nem tudnak megnyugtató magyarázatot adni a bűn nagy problémájára, mert a hagyomány és a téves magyarázatok elhomályosítják az Isten jelleméről, kormányzatának jellegéről és a bűnnel való bánásmódjának elveiről adott bibliai tanítást. {GC 492.1}

A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését. De eleget tudhatunk mind a bűn eredetéről, mind végleges megszüntetéséről ahhoz, hogy világosan lássuk: Isten igazságosan és jóakarattal kezeli a bűnt. Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; hogy Ő nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; hogy nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn „betolakodó”, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegetése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot létezésére, akkor megszűnne bűn lenni. A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: „a bűn pedig a törvénytelenység”; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll Isten kormányzatának alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével. {GC 492.2}

A bűn keletkezése előtt béke és boldogság uralta az egész világegyetemet. Minden tökéletes összhangban volt a Teremtő akaratával. Az Isten iránti szeretet mindent túlszárnyalt, az egymás iránti szeretet pedig tiszta volt. Krisztus, az Ige, Isten egyszülöttje egy volt az örökkévaló Atyával – természetben, jellemében és szándékban. Ő volt az egyetlen lény az egész világegyetemben, aki tanácskozhatott Istennel, és osztozhatott szándékaiban. Krisztus által teremtette Isten a mennyei lényeket. „Őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben... akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok” (Kol. 1:16); és Krisztusnak, éppúgy mint az Atyának, az egész menny hódolatát fejezte ki. {GC 493.1}

Mivel Isten kormányzatának alapja a szeretet törvénye, az összes teremtett lény boldogsága azon múlott, hogy tökéletes összhangban vannak-e a törvény nagyszerű elvével, az igazságossággal. Isten szeretetből fakadó szolgálatot kíván minden teremtményétől – olyan hódolatot, amely Isten jellemének megértéséből fakad. A Teremtő nem talál örömet a kikényszerített engedelmisségben. Mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhasson neki. {GC 493.2}

De volt valaki, aki visszaélt ezzel a szabadsággal. Benne – akit Krisztus után Isten a legjobban kitüntetett, és aki a menny lakói közül a leghatalmasabb és legdicsőségesebb volt – fogant meg a bűn. Bukása előtt Lucifer volt az első oltalmazó kérés. Szent volt és makulátlan. „Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel.” „Valál felkent oltalmazó Kérés; és úgy álltál téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtél, míg gonoszság nem találtaték benned” (Ez. 28:12-15). {GC 493.3}

Lucifer örökké élvezhette volna Isten megbecsülését, az angyalsereg szeretetét és tiszteletét; használhatta volna nemes képességeit mások áldására és Alkotója dicsőségére. De – mondja a próféta „szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben” (Ez. 28:17). Luciferben lassan-lassan kialakult az önfelmagasztalás vágya. „Olyá tevéd szíved, minő az Isten szíve.” „Ezt mondád:... az Isten csillagai fölé helyezem ülszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén... Fölibük hálok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz” (Ez. 28:6; Ésa. 14:13-14). Ahelyett, hogy igyekezett volna a teremtmények Isten iránti szeretetét és hűségét a legmagasabb szintre növelni, Lucifer megpróbálta szolgálatukat és hódolatukat a maga számára megnyerni. Ez az angyalfedelem arra a dicsőségre sóvárgott, amelyet a végtelen Atya egyedül Fiának adott, és olyan hatalomra pályázott, amelynek a gyakorlása egyedül Krisztus kiváltsága volt. {GC 494.1}

Az egész menny örömmel dicsőítette a Teremtőt, és boldogan sugározta vissza dicsőségét. Amíg Istent ilyen tisztelet övezte, az egész mennyben béke és boldogság honolt. Egy disszonáns hang azonban megzavarta a menny harmóniáját. Az „én” szolgálata és magasztalása, amely Isten tervével ellenkezett, balsejtelmeket ébresztett azok lelkében, akiknek Isten dicsősége volt a legfontosabb. A mennyei tanácskozó testületek kérelték Lucifert. Isten Fia elétárta a Teremtő nagyságát, jóságát és igazságosságát, valamint törvényének szentségét és változatlanságát. A menny rendjét Isten állapította meg; és ha Lucifer eltér attól, meggyalázza Alkotóját, magát pedig romlásba dönti. De a végtelen szeretettel és irgalommal adott figyelmeztetés csak ellenállást keltett. Lucifer hagyta, hogy a Krisztussal szembeni féltékenység eluralkodjék rajta, és még elszántabb lett. {GC 494.2}

A maga dicsőségétől eltelve elsőbbség után vágyott. Lucifer a neki adományozott magas méltóságot nem tartotta Isten ajándékának, és nem volt hálás érte Teremtőjének. Büszkélkedett fényességével és magasztos helyével. Istennel egyenlő akart lenni. A mennyei sereg szerette és tisztelte Lucifert. Az angyalok boldogan hajtották végre parancsait, Ő volt a legbölcsebb és legdicsőségesebb közöttük. De a menny elismert Királya Isten Fia volt, akinek hatalma és tekintélye felért az Atyáéval. Isten mindig Krisztussal tanácskozott, Lucifer előtt pedig nem tárult fel Isten minden szándéka. „Miért legyen Krisztus az első? – kérdezte ez a hatalmas angyal. – Miért megbecsültebb Ő, mint Lucifer?” {GC 495.1}

Lucifer eltávozott Isten közvetlen közeléből. Elment, hogy elégedetlenséget szítson az angyalok között. Munkáját titokban végezte, és egy ideig valódi szándékát az Isten iránti tisztelet látszata mögé rejtve igyekezett elégedetlenséget ébreszteni a mennyei lények között. A törvény ellen lázította őket. Azt állította, hogy e törvények szükségtelen korlátokat szabnak. Lucifer arra biztatta az angyalokat, lényük szentségére hivatkozva, hogy kövessék saját akaratuk parancsait. Azzal a kijelentésével, hogy Isten igazságtalan vele, amikor a legnagyobb dicsőségben Krisztust részesíti, sajnálatni akarta magát. Azt állította, hogy nem azért igényel nagyobb hatalmat és dicsőséget, mert önmagát szeretné felmagasztalni, hanem a menny minden lakója számára szabadságot akar biztosítani, hogy eljussanak a lét magasabb szintjére. {GC 495.2}

A nagy irgalmú Isten sokáig tűrt Lucifernek. Elégedetlenkedése kezdetén Lucifer még nem vesztette el kimagasló helyét; sőt még akkor sem, amikor hazugságait a hűséges angyaloknak mondogatni kezdte. Még sokáig a mennyben maradhatott. Isten újra és újra bocsánatot kínált neki azzal a feltétellel, hogy megbánja bűnét és engedelmeskedik. Isten olyan eszközökkel próbálta Sátánt meggyőzni tévedéséről, amelyeket csak a végtelen szeretet és bölcsesség tud kigondolni. Az elégedetlenség szelleme mindaddig ismeretlen volt a mennyben. Először Lucifer maga sem látta, hova sodródik. Nem volt tisztában a saját érzéseivel. De amikor bebizonyosodott, hogy elégedetlenségének semmi oka nincs, már tudta, hogy tévedett, hogy Isten kívánalmi jogosak, és ezt az egész menny előtt be kell ismernie. Ha ezt megtette volna, megmenthette volna önmagát és sok angyaltársát. Ekkor még nem számolta fel teljesen Isten iránti hűségét. Elhagyta ugyan oltalmazó kérésként betöltött helyét, de ha elismerve a Teremtő bölcsességét, vissza akart volna térni Istenhez, és örömmel vállalta volna az Isten csodálatos tervében neki szánt helyet, újra elfoglalhatta volna tisztét. De büszkesége nem engedte meghódolni. Elszántan védte a maga álláspontját, bizonygatva, hogy nincs szüksége bűnbánatra, és teljesen belevetette magát az Alkotója elleni nagy küzdelembe. {GC 495.3}

Lángeszének minden képességét a megtévesztésre összpontosította, hogy megnyerje a vezetése alatt álló angyalok rokonszenvét. Még azt a tényt is, hogy Krisztus figyelmeztette és tanácsolta őt, kiforgatta, és saját áruló céljai szolgálatába állította. Azoknak, akiket a szeretet és a bizalom legerősebb szálai fűztek hozzá, Sátán azt mondta, hogy Isten őt rosszul ítéli meg, álláspontját nem veszi figyelembe, és szabadságát korlátozza. Sátán először csak elferdítette Krisztus szavait, majd megmásította, és kimondottan hazudott, azzal vádolva Isten Fiát, hogy meg akarja alázni a menny lakói előtt. Ürügyet keresett az angyalokkal való vitára. Azokat pedig, akiket nem tudott felláztatni és teljesen a maga oldalára állítani, azzal vádolta, hogy a mennyei lények érdekeivel szemben közömbösek. Pontosan azzal vádolta az Istenhez hűségeseket, amit ő követett el. Igazolni akarta azt a vádját, hogy Isten igazságtalan vele szemben, ezért a Teremtő szavainak és tetteinek hamis beállításához folyamodott. Isten szándékait ravaszul vitatva el akarta bizonytalanítani az angyalokat. Mindazt, ami egyszerű volt, titkozatossgba burkolta. Ravaszul kiforgatva Jahve legvilágosabb kijelentéseit, kételyt ébresztett velük szemben. Magas beosztása, a menny kormányzatával való szoros kapcsolata nagyobb súlyt adott állításainak, és sok angyalt rábírta arra, hogy lázadjon a Menny tekintélye ellen, miként ő is. {GC 496.1}

A bölcs Isten hagyta, hogy Sátán addig folytassa munkáját, mígnem az elégedetlenség szelleme nyílt lázadássá érett. Sátán terveinek teljesen ki kellett bontakoznia ahhoz, hogy valódi jellegüket és céljukat mindenki felismerhesse. Lucifernek mint felkent kérubnak kimagasló helye volt; a mennyei lények végtelenül szerették, és nagy befolyást gyakorolt rájuk. Isten uralma nemcsak a menny lakóira terjedt ki, hanem minden teremtményére, a világegyetem összes lakójára is. Sátán azt gondolta, hogy ha az angyalokat maga mellé tudja állítani, akkor a többi világ is vele tart. Saját szempontjait ravaszul előtérbe helyezte, hogy célját elérje. Nagyon ügyesen tudott hazudni, és a hazugság mögé bújva előnyt szerzett magának. Még a hűséges angyalok sem voltak egészen tisztában jellemével, sem azzal, hogy tevékenysége hova vezet. {GC 497.1}

Sátánt olyan nagy tisztelet övezte, és minden tettét olyan titokzatosság vette körül, hogy nehéz volt az angyalok előtt leleplezni munkájának igazi jellegét. A bűn, amíg teljesen ki nem bontakozott, nem tűnt olyan gonosznak, amilyen valójában volt. Mindaddig nem létezett Isten világegyetében, és a szent lényeknek fogalmuk sem volt jellegéről és veszedelmes voltáról. Nem tudták, milyen borzasztó következményekkel jár Isten törvényének semmibevevése. Sátán először az Isten iránti hűség tetszetős látszata mögé rejtette ténykedését. Azt állította, hogy Isten dicsőségét szolgálja, kormányzatát megszilárdítja és a menny összes lakójának javát akarja. Miközben elégedetlenséget csepegtetett az angyalokba, ravaszul azt a látszatot keltette, hogy meg akarja szabadítani őket az elégedetlenségtől. Amikor azt bizonygatta, hogy változtatni kell Isten kormányzatának rendjén és törvényein, úgy tüntette fel, hogy e változtatásokra a menny összhangjának megőrzése érdekében van szükség. {GC 497.2}

Isten igazságosan kezelte a bűnt. Sátán viszont azt a módszert alkalmazta, ami Istentől távol állt – a hízélgést és a csalást. Meg akarta hazudni Isten szavait, és az angyalok előtt hamis színben tüntette fel kormányzási módszerét. Azt állította, hogy Isten nem jár el igazságosan, amikor törvényeket és szabályokat ró a menny lakóira; hogy a meghódolás és engedelmesség megkövetelésével csupán a maga dicsőségét keresi. Ezért be kellett bizonyítani a menny lakói és az egész világegyetem előtt, hogy Isten kormányzása igazságos, törvénye tökéletes. Sátán úgy tüntette fel, hogy egyedül ő akarja a világegyetem javát szolgálni. Mindenkinek meg kellett azonban látnia a bitorló jellemét és valódi céljait. Időt kellett adni ahhoz, hogy gonosz cselekedeteivel leleplezze önmagát. {GC 498.1}

Sátán a vizályért, amit ő okozott a mennyben, Isten törvényét és kormányzását okolta. Minden bajt az isteni uralkodás következményeként tüntetett fel. Az állította, hogy ő meg akarja jobbitani Jahve törvényeit. Ezért nyilvánvalóvá kellett válnia, hogy mi húzódik állításai mögött, és mi lesz akkor, ha megcsinálja javasolt változtatásait Isten törvényében. Saját művének kell kárhoznia őt. Sátán kezdettől fogva azt állította, hogy nem lázad. Ezért az egész világegyetemenk álarc nélkül kell látnia a csalót. {GC 498.2}

A végtelen Bölcsesség még akkor sem pusztította el Sátánt, amikor már eldöntött tény volt, hogy nem maradhat tovább a mennyben. Mivel Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot fogadhat el, teremtményei engedelmességének arra a meggyőződésre kell épülnie, hogy Isten jó és igazságos. Mivel a menny és a többi világ lakói akkor még nem ismerték a bűn jellegét és következményeit, nem látták volna meg Isten igazságos és irgalmas voltát, ha Sátánt elpusztítja. Ha Sátán azonnal megszűnt volna létezni, Istent inkább félelemből szolgálták volna, mint szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg teljesen, és nem semmisült volna meg egészen a lázadás szelleme. A bűnnek be kellett érnie. Sátánnak az egész világegyetem érdekében, amelynek korszakai szünet nélkül peregnek, alaposabban ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádját igazi megvilágításban lássa minden teremtett lény, és hogy Isten igazságossága, irgalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon. {GC 498.3}

Sátán lázadása tanulságul szolgál a világegyetem számára az egymást követő századok során; örök bizonyosságul a bűn jellegéről és borzalmas következményeiről. A sátáni elv megvalósulása, az emberekre és angyalokra gyakorolt hatása mutatja, mi következik Isten tekintélyének félretevéséből. Nyilvánvalóvá lesz, hogy Isten kormányzatának és törvényének létével fonódik össze minden teremtményének jóléte. E lázadás szörnyű emléke örök időken át védeni fogja a szent lényeket a törvényszegés természetének fel nem ismerésétől, a bűn elkövetésétől és a büntetéstől. {GC 499.1}

A mennyben folyó küzdelem utolsó percéig a nagy bitorló igazolni próbálta magát. Amikor elhangzott a kijelentés, hogy Sátánnak összes hívével együtt el kell a boldogság honát hagynia, a lázadó vezér arcátlanul

kimondta, hogy semmibe veszi a Teremtő törvényét. Megismételte azt az állítását, hogy az angyaloknak nincs szükségük irányításra, hanem hagyni kell, hogy tegyék azt, amit tenni akarnak, és akaratuk mindig jól fogja őket irányítani. Isten törvényeit a szabadság korlátjának bélyegezte, és kijelentette: el kell törölni a törvényt, hogy a mennyei seregek a törvény korlátjától megszabadulva a lét magasabb, dicsőségesebb szintjére juthassanak. {GC 499.2}

Sátán és követői a lázadás minden felelősségét egyhangúan Krisztusra hárították. Azt mondták, ha Isten nem fedtte volna meg őket, akkor nem lázadtak volna fel. E makacs és kihívóan hűtlen őscaló híveivel együtt megpróbálta megdönteni Isten kormányzását. Tiszteletlenül azt állították, hogy egy' elnyomó hatalom ártatlan áldozatai. De végül el kellett hagyniuk a mennyet. {GC 499.3}

Ugyanaz a szellem, amely lázadást szított a mennyben, a földön még mindig lázadást sugall. Sátán ugyanazt a módszert alkalmazza az emberek között, amit egykor az angyaloknál. Az ő szelleme uralja az engedetlenség fiait, akik hozzá hasonlóan igyekeznek lerombolni Isten törvényének korlátait, és szabadságot ígérnek a parancsolatok áthágóinak. A bűn megfeddése ma is gyűlöletes és ellenállást vált ki az emberekben. Amikor Isten intő üzenetei érintik a lelkiismeretet, Sátán arra indítja az embert, hogy igazolja magát, és próbáljon másokat is rábírní a bűneivel való egyetértésre. Az ember ahelyett, hogy hibáit kijavítaná, felháborodást szít a dorgáló ellen, mintha ő volna a probléma egyedüli oka. Az igazi Ábel napjaitól fogva mindmáig ez a lelkület mutatkozik meg azok ellen, akik el merik ítélni a bűnt. {GC 500.1}

Sátán, aki a mennyben Isten jellemét hamis színben tűntette fel, és Alkotóját szigorúnak és kegyetlennek bélyegezte, az embert ugyanezzel az eszközzel vette rá a bűnre. E sikere után kijelentette, hogy Isten igazságtalan korlátozásai okozták az ember bukását, miként az ő lázadását is. {GC 500.2}

De az Örökkévaló Isten kinyilatkoztatja a maga jellemét: „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt, de nem hagyja a bűnöst büntetlenül” (II. Móz. 34:6-7). {GC 500.3}

Isten megvédte trónja becsületét, és kinyilvánította igazságosságát, amikor Sátánt kiűzte a mennyből. De amikor az ember a hitehagyó lelkület csalásainak engedve vétkezett, Isten bizonyosságot tett szeretetéről azzal, hogy egyszülött Fiát halálra adta az elbukott emberért. Az engesztelésben megmutatkozik Isten jelleme. A kereszt súlyos érvelése az egész világegyetem előtt bebizonyítja, hogy a bűn útjáért, amelyet Lucifer választott, semmiképp sem lehet Isten kormányzatát vádolni. {GC 500.4}

A Krisztus és Sátán közötti küzdelemben a Megváltó földi szolgálata során a nagy csaló jelleme lelepleződött. Semmi sem téphette volna ki erősebben a mennyei angyalok és az egész hűséges világegyetem lakóinak szívéből a Sátán iránti szeretetet, mint az, hogy Sátán kegyetlen harcot indított a világ Megváltója ellen. Kihívóan követelte, hogy Krisztus hódoljon meg előtte. Elbizakodott vakmerőségében felvitte Krisztust a hegycsúcsra és a templom tetejére. Gonosz szándékát elárulta, amikor arra biztatta, hogy ugorjon le a szédítő magasból. Sátán elszánt rosszindulattal helyről-helyre üldözte a Megváltót. Azt sugallta a papoknak és a népnek, hogy utasítsák el szeretetét, és azt kiáltsák: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!”. Mindez megdöbbentette és felháborította a világegyetem lakóit. {GC 501.1}

Sátán készítette arra a világot, hogy tagadja meg Krisztust. A gonoszság fejedelme felhasználta minden képességét és ravaszságát Jézus elpusztítására, mert látta, hogy a Megváltó irgalma és szeretete, könyörülete és szánakozó kedvessége bemutatja a világnak Isten jellemét. Sátán vitatta Isten Fiának minden igényét, és emberek segítségével szenvedéssel és fájdalommal nehezítette a Megváltó életét. Az álbölcselet és hazugság, amellyel Sátán gátolni akarta Jézus munkáját, az engedetlenség fiainak gyűlölete, a kegyetlen vádak a példátlan jóságú élet ellen – mind mélyen gyökerező bosszúszomjából fakadtak. Az irigység és a rosszindulat visszafojtott tüze, a gyűlölet és a bosszúvágy előtört a Golgotán Isten Fia ellen, és az egész menny néma fájdalommal nézte a jelenetet. {GC 501.2}

Krisztus, miután meghozta nagy áldozatát, felemelkedett a mennybe, de addig nem fogadta el az angyalok imádatát, míg el nem mondta kérését: „Akiiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek” (Jn. 17:24). Kimondhatatlan szeretettel és súllyal hangzott a válasz az Atya trónjáról: „Imádják Őt az

Istennek minden angyalai!” (Zsid. 1: 6). Egyetlen folt sem volt Jézusban. Megalázkodása véget ért. Áldozatát befejezte, és olyan nevet kapott, amely minden név felett áll. {GC 501.3}

Sátán bűnére nem volt mentség. A hazug és gyilkos őscsaló megmutatta valódi jellemét. Nyilvánvaló volt, hogy ugyanazt a lelkiületet tanúsította volna, ha irányíthatta volna a menny lakóit, mint amivel hatalmában tartotta az embereket. Azt állította, hogy Isten törvényének áthágása szabadságot és dicsőséget teremt. De bebizonyosodott, hogy a következmény rabszolgaság és gyalázat. {GC 502.1}

Lelepleződtek Sátán hazug vádjai, amelyeket Isten jelleme és kormányzása ellen felhozott. Azzal vádolta Istent, hogy csupán a maga dicsőségét keresi, amikor teremtményeitől hódolatot és engedelmisséget kíván. Kijelentette, hogy míg a Teremtő mindenki mástól önmegtagadást követel, Ő maga nem gyakorol önmegtagadást, és nem hoz áldozatot. De nyilvánvaló lett, hogy az elbukott és bűnös ember megváltásáért a világegyetem Uralkodója meghozta a legnagyobb áldozatot, amire a szeretet csak képes; mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot” (II. Kor. 5:19). Az is bebizonyosodott, hogy míg Lucifer dicsőség és elsőbbség utáni vágyával kinyitotta az ajtót a bűn előtt, Krisztus – hogy a bűnt megsemmisítse – megalázta magát, és engedelmes volt mindhaláig. {GC 502.2}

Világossá vált, hogy Isten mennyire iszonyodik a lázadás indítékaitól. Az egész menny láthatta Isten igazságos voltát mind Sátán elítélésében, mind pedig az ember megváltásában. Lucifer kijelentette: ha Isten törvénye változhatatlan, ha a büntetést nem lehet elengedni, akkor minden törvényszegőt örökre ki kell rekeszteni a Teremtő kegyelméből. Azt állította, hogy a bűnös emberiség nem válható meg, ezért az ő jogos zsákmánya. De Krisztus halála olyan érv volt az ember érdekében, amit nem lehetett megdönteni. A törvény büntetése Krisztust érte, ki Istennel egyenlő, az ember pedig magáénak tudhatja Krisztus igaz életét, és töredelmes, alázatos étellel győzhet Sátán halmán, miként Isten Fia győzött. Isten igaz, és megigazítja azokat, akik hisznek Jézusban. {GC 502.3}

Krisztus azonban nemcsak azért vállalta a szenvedést és a halált, hogy megváltsa az embert. Azért jött, hogy a „törvényt naggyá” tegye és „dicsőségessé”. Nemcsak azért jött, hogy e föld lakói úgy tekintsék a törvényt, ahogy kell, hanem azért is, hogy az egész világegyetemnek megmutassa: Isten törvénye változhatatlan. Ha a törvényt el lehetett volna törölni, akkor Isten Fiának nem kellett volna élete feláldozásával engesztelést szereznie annak áthágásáért. Krisztus halála bizonyítja a törvény változhatatlanságát. A bűnös megváltásáért hozott áldozat, amelyre a végtelen szeretet készítette az Atyát és a Fiút, az egész világegyetem előtt arról tesz bizonyosságot, hogy Isten törvényének és kormányzásának alapja: igazságosság és irgalom. Ennek bizonyítására kevesebb, mint ez az engesztelés nem lett volna elég. {GC 503.1}

A végső ítéletkor bebizonyosodik, hogy a bűnre semmiféle ok nincs. Amikor az egész föld Bírója Sátánnak szegezi a kérdést: „Miért lázadtál ellenem, és ragadtad el tőlem országom polgárait?” – a bűn szerzőjének nem lesz semmi mentsége. Minden száj megnémul, és a lázadás serege szótlan lesz. {GC 503.2}

A Golgota keresztje nemcsak a törvény változhatatlanságát hirdeti a világegyetemnek, hanem azt is, hogy a bűn zsoldja a halál. A haldokló Megváltó „elvégeztetett” kiáltásával megkondult Sátán felett a lélekharang. Az oly régóta folyó nagy küzdelem eldőlt, és most már biztos volt, hogy a bűn végleg megsemmisült. Isten Fia átlépte a sír kapuját, hogy „a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt” (Zsid. 2:14). Lucifer magas méltóságra vágyott, és ezért ezt mondta: „Az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, ... hasonló leszek a Magasságoshoz.” Isten pedig kijelenti: „Tevélek hamuvá a földön... s többé örökké nem leszel!” (Ésa. 14:13-14; Ez. 28:18-19). Amikor „eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemence... olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat” (Mal. 4:1). {GC 503.3}

Az egész világegyetem látni fogja a bűn jellegét és következményeit. A bűn végleges megsemmisítése, ami kezdetben az angyalokat megfélemlítette, Istent pedig meggyalázta volna, most bizonyítja Isten szeretetét, és megalapozza dicsőségét a világegyetem lényei előtt, akik boldogan teljesítik akarát, akiknek szívében van törvénye. Soha többé nem lesz gonoszság. Isten Igéje így hangzik: „Nem leszen kétszer veszedelem” (Náh. 1:9). Isten törvényét, amelyet Sátán a szolgaság jármának bélyegzett, minden lény a szabadság törvényeként fogja tisztelni. A próbára tett és a próbából győztesként kikerült teremtettség soha többé nem lesz hűtlen azzal

szemben, aki tökéletesen bemutatta mérhetetlen szeretetét és végtelen bölcsességét. {GC 504.1}